

[Hanne Thanning Jacobsen]

med ministeren i spidsen mestrer i denne sag. Man kunne spørge: Hvad var begrundelsen for, at Frederiksberg Seminarium skulle udskiftes med Blaagaard? Jo, det var lettere at komme af med Blaagaards lokaler – troede man da – for Frederiksbergs var jo ikke så gode. Hvad var begrundelsen for den sidste justering, hvorved undervisningsministeren med vanlig sans føjede spot til skade over for medarbejdere og studerende på Jonstrup Seminarium? Det kan enhver svare på ved at læse dagspressen: frygten for en millionerstatning.

Blot disse to eksempler bekræfter, at forberedelsen af dette lovkompleks har været uhørt dårlig, eller også har ministeren ikke vidst at bruge sin administration, for det kan vel ikke være nedskæringerne i den offentlige sektor, herunder i statsadministrationen, som allerede har ført til, at Folketinget ikke længere kan imødesee seriøst forberedte lovforslag?

Undrende har vi i Uddannelsesudvalget – og det gælder øjensynlig også forligspartierne, efter hvad vi hørte fru Bente Juncker udtale – hørt, hvordan oplysninger kom frem, efter at beslutningerne var truffet, oplysninger, som det er klart for enhver burde have været fremme tidligere, og oplysninger, som også viser sig at flytte brikker i forliget.

I tillægsbetænkningen fra den 17. januar 1989 kan man på side 8–16 læse SF's begrundelse for, at vi, siden ministerens skitse blev kendt den 31. januar 1988, har argumenteret for, at samtlige seminarier – selvfølgelig efter en omstillingsproces – bør bevares.

Folketingets øvrige partier har lagt vægt på, at personalegrupperne sikres lige vilkår ved sammenlægningerne og nedlæggelserne. Det er da også en selvfølgelig ting for Socialistisk Folkeparti. Ministeren har inden for de sidste dage glædet sig over, at han henter større besparelser hjem ved forliget end ventet. Jeg går ud fra, at dette beløb bruges til at sikre de medarbejdere, der har svært ved at se, om de er købt eller solgt.

SF opfordrer ministeren til at sikre, at seminariernes medarbejderstab i videst muligt omfang bibeholdes og eventuelt i en overgangsfase får mulighed for at påtage sig supplerende opgaver på seminarierne i forbindelse med forsøgs- og udviklingsarbejdet i folkeskolen. Man kunne forestille sig, at man i omstillingsperioden havde brug for øgede ressourcer, som i givet fald også kunne bruges til en udvikling af læreruddannelsen som helhed.

Hvad angår de studerende, kan de iagttage, at deres ønsker om uddannelsessted ikke spiller nogen rolle i forbindelse med uddannelsesplanlægningen. SF opfordrer ministeren til at følge søgningsmønsteret opmærksomt og om nødvendigt justere fordelingen af studiepladser, så den under hensyn til den nye struktur i videst muligt omfang tilgodeser de unges ønsker om uddannelsessted.

Jeg vil endnu en gang udtrykke dyb beklagelse af og forundring over den arbejdsmetode, som tilsyneladende bliver mere og mere almindelig. Læreruddannelsesudvalget af 1987 var, da dette forslag tog sin begyndelse, godt i gang med at gennemarbejde de opgaver, som udvalget ifølge sit kommissorium skulle belyse. Lige så vel som de regionale udvalg må også dette udvalg føle sig usynliggjort, og det må være lammende for engagementet i det fortsatte arbejde.

Til slut kunne man spørge, hvem der står som vinder i denne sag. Det er ikke de studerende, det er ikke medarbejderne på nogen af institutionerne, og det er i hvert fald ikke folkestyret. Vinderne findes øjensynlig kun i de partier, som har det som deres erklærede mål at smadre det danske uddannelsessystem. Jeg vil her minde om Fremskridtspartiets ordførers ønske om at lukke alle landets seminarier. Det er sådanne partier, Det Radikale Venstre – som Socialistisk Folkeparti på mange måder har følt sig i overensstemmelse med rent uddannelsespolitisk – nu muntrer sig sammen med, øjensynlig i venskabelig samtale om perspektiverne for det danske samfund.

Folkestyret får svært ved at genetablere troværdigheden.

Formanden:

Den næste taler er fru Hanne Severinsen. Fru Hanne Severinsen har af særlige grunde anmodet om tilladelse til at tale fra sin plads, og denne tilladelse er hermed givet.

Hanne Severinsen (V):

Jeg synes nok, at den sidste taler virkelig fik svunget sig op. Der blev talt om, at man var ved at smadre demokratiet, og at folkestyret var den egentlige taber. Jeg vil gøre opmærksom på, at der vel er få sager, der i den grad har været til høring alverdens steder.